

цето си, тя съ викъ скочила. Въ очитѣ ѝ пламналъ страшенъ огънь. Тя безнадежно прострѣла на прѣдъ ржцѣ и паднала мъртва връзъ празното легло на милата си рожба.

Дѣтето било отгледано отъ единъ овчаръ. То пасѣло овцетѣ му и него знаело за баща.

* * *

Минали се петнадесетъ години.

Когато да умира, стариятъ царъ се разкаялъ за грѣха си и прѣдъ всичкитѣ си свѣтници заповѣдалъ да намѣрятъ дѣтето на дъщеря му и него да коронясатъ за царъ.

Царското желание било изпълнено.

Съ дѣтинска радостъ бѣдащиятъ царъ махналъ своитѣ овчарски дрипи и облѣкълъ скъпи царски дрехи.

* * *

Било на вечерята срѣщу деня на коронясването. Шеснадесетгодишниятъ царъ лежалъ на своята мека постелка и мислѣлъ за утрѣшния день. Прѣдъ очитѣ му се мѣркали златната дреха, която той щѣлъ да намѣтне въ деня на коронясването, короната, обсипана съ диаманти и царската патерица, окрасена съ бисери. Той се виждалъ въ роскошни царски дрехи да стои прѣдъ олтаря на съборната черква и тиха усмивка заигравала по младитѣ му устни.

Той станалъ отъ леглото и се облѣгналъ на прозореца. Отъ тукъ се виждала камбанарията на съборната църква. Нѣкждѣ далече-далече пѣлъ славей. Младиятъ царъ прибралъ съ ржка чернитѣ си кждри отъ челото, па се вгледалъ въ небето.